

Isidre Olivet, al peu del camí

Les construccions velles tenen una màgia merescuda. Quan són ruïnoses encara la conserven. A la capçalera de la vall de Sant Daniel, a Girona, hi ha les restes de l'anomenat castell de Sant Miquel, a 388 metres d'altitud. Quan es varen deshabitar les cases de la muntanya, el castell i el camí que hi ha varen arribar a l'abandó més sever. El gironí Isidre Olivet, veí de Sant Daniel, va tenir el primer pensament de recuperar el camí excursionista.

Text i fotos > JORDI DALMAU

El camí del castell de Sant Miquel té quatre quilòmetres i mig. Va desaparèixer per l'embarbissat ufanós i per l'acció conjunta dels anys i les pluges fortes que, aigües avall, formen el Galligants. Isidre Olivet puntualitza: «Quan es va tancar can Miqueló, que era la casa de més amunt, la degradació del camí va anar molt de pressa. Bardisses, lianes i ginesteres ho envaïen tot, i els oms ja es morien». Amb les eines que tenia a casa seva mateix va començar a treballar, espontàniament, en la recuperació del camí. Aviat, el seu entorn d'amics es va engrescar en aquella iniciativa: eren Genís Salamià, Jaume Casanovas i Carles Llinàs. La feina, llarga i dura, els ocupava diumenges, dissabtes i algun dia de les seves vacances. Era complex, el programa: esbrossar, després cremar la pila, fixar bé les pedres del camí, podar alguns arbres i talar-ne els desconvenients: «I fer els trencaaigües per reconduir l'aigua de la pluja i no malmetre el camí principal». L'objectiu exigia una bona diversitat de traces i coneixements. La colla tenia molt de guanyat: «Amb nosaltres n'hi havia un que havia sigut picapedrer, i un altre, fuster». Quan tocava cremar la brossa, havien d'extremar la vigilància de l'operació, i mai va passar res. «Quan el castell ja ens quedava a la vora de la feina, el mateix fossar ens servia de crematori, i anàvem més segurs per controlar les flames.»

El treball d'aquells voluntaris amb dedicació total al camí de Sant Miquel va durar trenta anys. Una durada que es justifica: «Passava que en algun tram, si la nostra feina encara no era ben acabada, allò que es diu conso-

**El treball d'aquells voluntaris
al camí de Sant Miquel va durar
trenta anys**

>> Olivet, somrient, recorda amb satisfacció la feina realitzada.

lidada, una pluja forta d'entre setmana ens la podia espatllar. Treballar un camí és llarg. I tornem-hi. Tota una prova de resistència».

Actualment la conservació del camí de Sant Miquel és a càrrec de l'Ajuntament de Girona.

Com si no fos prou feixuga aquella llarga recuperació del camí pròpiament dit, la colla d'Isidre Olivet empenia altres iniciatives. «Vàrem obrir un nou camí, el que ara porta del castell de Sant Miquel al collet d'en Figueres. I un altre de nou, el camí del Romaní.» Més iniciatives, de valor afegit, varen ser la construcció i instal·lació d'unes taules i seients per a seixanta persones, fetes amb branques de castanyer, ben situades a l'acollidora esplanada, d'un centenar de metres de llargada. Són una benvinguda als excursionistes que arriben per aquella banda, des d'on es contempla una panoràmica vertaderament irrepetible.

El castell de Sant Miquel i el camí que hi va són l'emblema del goig de la naturalesa

Devia ser durant la contemplació de la gran capacitat d'aquesta esplanada quan Isidre Olivet i els seus amics varen pensar a obrir Sant Miquel a la participació popular: «Vàrem promoure l'Aplec de Sant Miquel, l'any 1997, tota una fita. Fins i tot aquí dalt es varen tocar sardanes. I més tard, un altre esdeveniment, la cursa Pujada a Sant Miquel per a atletes. La Diputació hi col·laborava amb una subvenció. Aplec i cursa continuen organitzant-se joiosament».

En l'actuació de la colla també s'inclouïa la conservació de les dues fonts principals que es troben en aquesta muntanya, la font del Mistaire i la font Martina. El raig, la seva caiguda, les pedres del voltant, el desguàs, el con-

trol de la vegetació, tot són exigències de la supervivència d'una font a muntanya.

Les ruïnes que es troben al cim de Sant Miquel són l'església i la torre, que havia sigut torre de comunicacions al servei del telègraf. Ambdues suportaven ja una gran decadència, fins i tot perillosa per als excursionistes; calia una intervenció molt important, més enllà de les possibilitats dels voluntaris del camí. L'actuació arquitectònica definitiva va arribar l'any 2004 amb una realització conjunta a càrrec de la Diputació de Girona, que va posar-hi la seva brigada de treball, i Ajuntament de Girona, que va fer-hi l'aportació econòmica. Es varen consolidar els murs, es va facilitar l'accés a l'església i a la torre, i es va construir el mirador, amb una panoràmica meravellosa sobre diverses comarques gironines, que s'identifiquen gràcies a una taula de situació que et fa apreciar llocs i noms de la nostra geografia. «És en aquest cim», conclou Olivet, «on amb la meua colla tenim un dels llocs que ens dona més satisfacció: una obertura tota escalabrada en el mur de l'església, que mira al nord. En netejar la vegetació de l'entorn vàrem veure aparèixer la preciosa vista de Banyoles i vàrem tenir cura de conservar aquell tros sense vegetació, per no esguerrar la vista. Ara, periòdicament, haurien de posar atenció en aquest detall, molt valuós».

La vall de Sant Daniel compta amb quatre sentinelles, un a cada punt de la rosa dels vents: al nord, el castell de Montjuïc, memòria d'una vella història; a ponent, la pedra treballada que s'enfila a la catedral pel passeig Arqueològic; al sud, el Pirulí, com una proclama de la comunicació moderna, i a llevant, el castell de Sant Miquel, amb un camí alegre i rejuvenit, realitzat amb treball voluntari, ignorat i silenciós. Ara Sant Miquel és el sentinella amable del goig de la naturalesa, que per als gironins es fa propera i familiar. És per llevant que surt el sol, i és aquí on neix també l'agraïment dels caminants que hi transiten i són beneficiaris de l'esperit d'uns voluntaris amb un civisme d'excel·lència.

>> Olivet mostra un reportatge periodístic sobre les obres al castell de Sant Miquel.

